

den sit Anker gaae, for at komme ind til Skibet, men Strømmens Magt fører den forbi, rastløst arbeides der med Ankerne, for at komme op mod Strømmen, men alt Arbeide er forgjæves. De Skibbrudne udlaste Bøier med Limer, for derved at staffe Forbindelse med Baaden. Det lunefulde Hav fører Bøierne bort, til Baaden naae de ikke. Denne Kamp mod Havets Magt fortsættes i næsten to Timer. Der gives Signal fra Land om at opgive Forsøget, for at foretage et nyt. „Den gamle Jens Christian“ er ikke vant til at lade sig affrætte, han vil ikke give tabt, før det kniber, men endelig kan Mandflabet ikke arbejde længere, Baaden vender om mod Land, i næste Dieblit staaer den paa Stranden. Da de Skibbrudne see Baaden vende om, opfyldte de Lufsten med Rødsstrig.

Nu afbrydes Stilheden paa Stranden, hurtigt bliver Baaden atter sat paa sin Vogn og kjørt tilbage vesterpaa til et nyt Forsøg. Mandflabet hælter Vandet af de lange Støtter og bereder sig til den næste Dyst. Spøgen fra i Norges har tabt sig, man hører kun Ålvorsord, og af og til Beklagelser over Træthed og Udmattelse, desuagtet er der ikke Tale om Andet, end at det nye Forsøg diebliffeligt skal iværksættes. Baaden er allerede kjørt, Mandflabet kommer efter, men det gaaer ikke saa hurtigt. „Den gamle Jens Christian“ iler foran, men han maa ofte see sig tilbage, een af hans Folk kan ikke følge med, hans Kræfter ville ikke staae ham bi. Baadens Dpshnsmand, der har samlet sin Erfaring i Livets practiske Skole, fatter Diebliffets Betydning og Fare, og opstiller alleve Redetødder, for i fornødent Fald i Hast at kunne gjøre Brug af en Raket, og derved bringe Redning; trende raske

Ved Enghien. Hønderkoner vende hjem fra Paris. Tegning af Lorenz Frølich.

Sønner hjælpe ham og snart er det i Orden. — Eiheller de øvrige Tilstedeværende ere ledige; en Hifterbaad er bragt tilstede og bemandet, den holder sig rede til at gaae ud, om det bliver nødvendig. — Nu ere alle Forberedelserne truffet; den fungerende Politimester gjør Mandflabet opmærksomt paa, at dersom der er Nogle blandt dem, som ikke have Kræfter til at være med ved det nye Forsøg, da er der ingen Skam i, af denne Grund at træde tilbage, idet Deeltagelsen i saa Fald lettere kan staae end gavne og der er Folk nok tilstede, som med friske Kræfter kunne indtage deres Plads. Fire Mand benytte sig af dette Tilbud og strax ere de erstattede med Frivillige. Baaden gaaer nu atter ud, den er snart ved Skibet og denne Gang synes Forsøget at skulle lykkes: en Bøie fra Vraget er kommet ombord i Baaden og den haler sig nu op. Een af de Skibbrudne entrer ned og naaer lykkelig Baaden, den Næste er allerede paa Veien, men da kommer en

Dieblit er gjengivet i det hofstiede Billede. Det hele er et Minuts Vært; den Baad, der paa Land holdtes rede til at ile til Hjælp, kunde udsætte sig for en lignende Skjebne, men neppe bringe Redning, selv om dens Mandflab havde været forvovent nok, til strax at gaae ud.

Vi skulle ikke fremstille de Scener, der nu paafolgte, efterhaanden som Mandflabet kastedes bort fra Baaden og drev iland. Brave Folk vovede sig langt ud i Havet for, saasnart som muligt, at gribe de Forulykkede; kun To af Ti kom levende iland; Familie og Venner søgte at oplive de Andre, men uden Held. „Den gamle Jens Christian“ havde selv i Døden beholdt sin vilige Mine, man kunde endnu see at han var „Formanden“. Han havde idag faaet en bedre Løn, end den, der kunde vdes ham af menneskelige Hænder, dersom Forsøget var lykkedes.

Medens de Forulykkedes Koner og Børn endnu sov i

Hovedgården Paasnes ved Skjelskør, tegnet af Chr. Hetsch.